

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **N. H.**, zastoupena Mgr. Davidem Netušilem, advokátem se sídlem Politických vězňů 911/8, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2017, č. j. 46 Az 4/2017 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 14. 2. 2017, č. j. OAM-168/LE-BE02-BE04-2016, zamítlo žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 28. 6. 2017, č. j. 46 Az 4/2017 - 27.

III.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Rozsudek krajského soudu je podle ní nesrozumitelný a tudíž nepřezkoumatelný. Nesouhlasila s posouzením rizika, které jí na Ukrajině hrozí v souvislosti s tvrzenou účastí v hnutí PORA, a s tím, že nevylicila konkrétní skutečnosti. Dále tvrdila, že žalovaný nedostatečně zjistil rozhodné skutečnosti, využil nesprávné zdroje informací a nezjistil stav jejího soukromého života v ČR. Tím překročil meze správního uvážení při zvažování udělení humanitárního azylu. Závěrem uvedla, že se žalovaný ani krajský soud nevyřádali se zjištěními organizace HABEAS CORPUS.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost je podána neoprávněně. V případě stěžovatelky neshledal žádný z důvodů pro udělení azylu. Své závěry

podložil relevantními podklady. Zároveň vyjádřil názor, že žádost o udělení mezinárodní ochrany působí značně účelově, jelikož ji stěžovatelka, která do ČR přicestovala již v roce 2005, podala až v době, kdy jí hrozilo správní vyhoštění. Žalovaný v posuzovaném případě neshledal ani důvod pro udělení humanitárního azylu a to přesto, že posuzoval rodinné a soukromé vazby stěžovatelky. Neshledal ani naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Závěrem se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky a stěžovatelka ve své argumentaci nevyložila žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že se žalovaný ani krajský soud nevypořádali se zjištěními organizace HABEAS CORPUS. Stěžovatelka tuto námitku uvádí až v kasační stížnosti, před krajským soudem ji nevznesla. Jde tedy o důvod, který stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla. Z těchto důvodů je tento bod kasační stížnosti nepřipustný podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[9] Co se týče přípustných námitek, nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nesrozumitelnost se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 11. 11. 2003, č. j. 5 Ads 15/2003 - 60, publ. pod č. 176/2004 Sb. NSS. V něm uvedl, že „*na rozhodnutí správního orgánu nelze pohlížet jako na nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud jak výrok, tak i důvody jsou zcela seznatelné; i forma vydaného rozhodnutí je v souladu se zákonem.*“ (obdobně viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[10] Stěžovatelka v řízení uváděla své obavy z pronásledování, které jí hrozí na Ukrajině v souvislosti s její předchozí činností v rámci hnutí PORA. Nejvyšší správní soud se zabýval obdobnou situací například ve svém rozsudku ze dne 26. 8. 2005, č. j. 7 Azs 129/2005 - 71. V tomto případě stěžovatel tvrdil své členství v hnutí RUCH a následně UNA-UNSO a stejně

pokračování

jako nynější stěžovatelka odcestoval z Ukrajiny několik let před tím, než v České republice požádal o azyl.

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že jí krajský soud vytýkal, že v žalobě neuvedla žalobní body a jejich odůvodnění konkrétními skutečnostmi a žaloba je příliš obecná. Z rozsudku krajského soudu ovšem vyplývá, že toto tvrdil pouze o první části a následně se již vyjadřoval k dalším námitkám stěžovatelky. Co se týče konkrétnosti informací uváděných ve správním řízení, Nejvyšší správní soud se již několikrát vyjádřil k povinnosti tvrzení v azylových věcech. Například ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86, uvedl, že *„žadatelovo důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Obdobně se vyjádřil i v usneseních ze dne 21. 4. 2011, č. j. 9 Azs 4/2011 - 87, a ze dne 20. 5. 2014, č. j. 2 Azs 20/2013 - 35.

[12] K nedostatečnému zjištění rozhodných skutečností a zpochybnění informačních zdrojů se Nejvyšší správní soud vyjádřil například ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS, a v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71.

[13] Námitkou nedostatečného zohlednění soukromého a rodinného života ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65.

[14] V souvislosti s humanitárním azylem podle § 14 zákona o azylu již bylo několikrát judikováno, že na jeho udělení není právní nárok. Viz např. rozsudky ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55.

[15] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[16] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu